

РЕШЕНИЕ

№ 37

гр. ХАСКОВО , 11.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ХАСКОВО, II-РИ СЪСТАВ в публично заседание на деветнадесети май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: ДЕЛЯНА СТ. ПЕЙКОВА
Членове: ГЕОРГИ Г. ГЕОРГИЕВ
КАПКА Ж. ВРАЖИЛОВА

като разгледа докладваното от ГЕОРГИ Г. ГЕОРГИЕВ Въззивно гражданско дело № 20215600500293 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.Глава XX,чл.258 и сл. от ГПК

Обжалваното решение

С решение №260124/25.II.2021 г. постановено по гражданско дело №466/2020 г. Районен съд-Хасково осъжда ЕТ „В. ГВ - В.В.", ****, седалище и адрес на управление в *****, представляван от В.Г.В. да заплати на Д. П. Д. ,ЕГН ***** от ***** сумата 3 986,32 лева, включваща дължимо и неизплатено брутно трудово възнаграждение за периода 10.05.2019 г. - 10.12.2019 г., в т.ч. за м.05.2019 г. - 420 лв., за месеците 06., 07., 08., 09., 10. и 11.2019 г. - сумите от по 560 лв., и за м.12.2019 г. - 206,32 лв.,ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска 21.II.2020 г. до окончателното изплащане; както и сумата от 849.58 лева за деловодни разноси,като отхвърля искът за трудовото възнаграждение за разликата до пълния му предявен размер от 4 760 лв. за периода 09.05.2019 г. - 21.01.2020 г. и отхвърля искът по чл.220 ал.1 от КТ за сумата от 560 лв., ведно със

законната лихва от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане.

Районен съд-Хасково отхвърля предявения иск от ЕТ „В. ГВ - В. В.“,*** против Д. П. Д.,ЕГН ***** за сумата от 3 367,76 лв., която била неоснователно получена без правно основание за това, включваща, както следва: по протокол от 18.06.2019 г. - сумата от 325,91 лв. и по останалите 7 протокола от дати 08.07.2019 г, 01.08.2019 г, 26.08.2019 г., 10.10.2019 г, 22.10.2019 г, 18.11.2019 г. и 18.12.2019 г. - сумите от по 434,55 лв.; ведно със законната лихва от датата на предявяване на този иск до окончателното изплащане.

С решението си първата инстанция осъжда Д. П. Д. с ЕГН ***** да заплати на ЕТ „В. ГВ - В. В.“ с **** сумата от 142.89 лева за деловодни разноски.

Първата инстанция осъжда ЕТ „В. ГВ - В. В.“ с **** да заплати по сметка на Районен съд - Хасково държавна такса в размер от 159.45 лева, както и сумата от 310 лева, изплатена от бюджетните средства на съда за вещо лице, както и държавна такса в размер на още 5 лева, в случай на служебно издаване на изпълнителен лист за събирането на присъдените суми.

Допуска се предварително изпълнение на решението, на основание чл.242 ал.1 от ГПК, в частта на присъденото трудово възнаграждение.

Обстоятелства по въззива

Недоволен от постановеното решение е останал ЕТ „В. ГВ - В. В.“, *****, седалище и адрес на управление в ****, представляван от В. Г. В., поради което го обжалва като неправилно и незаконосъобразно с искане да се отмени в уважените части на предявеният иск по чл.128 от КТ и отхвърлителната част на предявения насрещен иск.

По предявеният иск по чл.128 от КТ никъде нямало изявление на ищеца, че се претендира присъждане на брутно трудово възнаграждение. В самата искова молба било формулирана претенция за изплащане на 4 760

лева-дължими трудови възнаграждения за периода 09.V.2019 г.-21.I.2020 г.В следствие и в самото протичане на производството ищецът обсъжда неизплатени трудови възнаграждения,не и техния брутен размер.Самата експертиза извела начислените,но неизплатени възнаграждения.Поради това се налагал извода, че претенцията съставлява искане за изплащане на дължими,но неизплатени суми,а не за присъждане на трудово възнаграждение в брутен размер.

Поради това се следвало отмяна на първоинстанционното решение над сумата от 3093.31 лева,дължима за получаване до пълния присъден размер.

Въззивникът извежда,че атакуваното решение е неправилно и в частта относно произнасянето на съда по отношение на предявения насрещен иск.В разрез със закона РС-Хасково приел,че командировъчните пари били обезщетение по КТ,поради което за тях била приложима хипотезата на чл.271 ал.І от КТ,също така липсвала и изрично договорка за размера на командировъчните пари между страните по делото.

Командировъчните пари нямали характера на обезщетение по трудово правоотношение.Те не били доходи,поради което и не се облагали по КСО,не се дължали данъци и осигуровки върху тях.Същевременно правото на командировъчни пари имали и лица,които не са в трудови правоотношения.Тези пари били осигуряване условията на труд при командироване с цел да покрият разноските на работника,свързани с промяната на мястото му на работа.

Поради това за тези средства не бил приложим чл.271 ал.І от КТ.Работникът не бил длъжен да възстановява на работодателя само трудовите средства и обезщетения по трудовото правоотношение.

От друга страна между работника и работодателя били налице уговорки относно размера на командировъчните пари,за разлика от неправилно приетото от съда,че такива няма.

В заповедите за командироване на работника било посочено,че командироването е с право на командировъчни пари съобразно приложение №3 към НСКСЧ.Според въззивникът въпросната наредба за командировките в чужбина давала две възможности за размера на тези средства-по реда на

чл.31 и съгласно минимални дневни ставки и по реда на чл.32-възможност работодателя със своя заповед да установи единна ставка,която опция обаче била предоставена единствено на съответния ръководител и съставлявала негов избор.

В случая обаче поради липса на подобно волеизявление а и предвид изричното посочване,се прилагал режима на чл.31 от въпросната наредба.Ето защо сочи въззивникът,работникът е могъл във всеки момент да изведе стойността на командировъчните си пари.

Съобразно чл.8 ал.І от КТ работникът бил длъжен да не злоупотребява с предоставените му права.Според въззивникът упражняването на права с цел да се извлече повече от дължимата и договорена по правоотношението облага не се обхващало от понятието за добросъвестност и предвид Тълкувателно решение №79/1965 г. на ССГК.

Поради това се иска и решението на РС-Хасково да се отмени изцяло в частта относно произнасянето му по насрещния иск,като същият се уважи изцяло.

Въззиваемият Д. П. Д. чрез процесуалният си представител адв.В.Ч. представя отговор на въззивната жалба,като я намира допустима,но неоснователна.

Д. посочва,че насрещната страна нямала отправени възражения относно размера на предявения иск.Претендираните трудови възнаграждение били ясно и точно формулирани,поради което и били преклудирани възможностите за оспорване размера на същите едва пред втората инстанция.В тази насока въззивникът не е оспорил приетото от експертизата,не направил и доказателствени искания за точното разграничаване на размерите на брутни и нетни суми. Неоснователна била тезата на работодателя,че всички осигурителни вноски плащани от него били за сметка на работника и следвало да се прихванат от трудовото му възнаграждение.Чл.6 от КСО изрично регламентирал съотношението на осигурителните вноски за работодателя и за работника.

Въззиваемият извежда,че по отношение насрещния иск нито един от

доводите по въззивната жалба били относими към постановеното съдебно решение. Нямамо никакви доказателства относно заплатените командировъчни пари на Д., нямамо предявен иск за тяхната дължимост или основателност.

Иска се потвърждаване на обжалваното съдебно решение на РС-Хасково като правилно.

Правни съображения

В рамките на задължителната съдебна проверка по чл.269 от ГПК въззивната инстанция установи служебно, че атакуваното решение е валидно и допустимо, като в тази насока няма и доводи от страните. Жалбоподателят е активно легитимиран приносител на правото на въззивна жалба против първоинстанционното решение, предвид разпоредените с него негативни правни последици за него в съответните обжалвани части.

Обжалваното съдебно решение е правилно и законосъобразно. Пред първата инстанция са събрани доказателства и установени факти по изискуемия от закона ред въз основа на правилно разпределена от съда тежест на доказване на страните и надлежно упражнени от тях права в процеса.

Безспорно между страните е наличието на трудов договор №263/09.V.2019 г. съществувал като обективно правоотношение от 10.V.2019 г. до 21.I.2020 г., по силата на който ищецът е работил като ***** при ответника с основно месечно възнаграждение от 560 лева. Видно от събраните доказателства въззиваемият Д.Д. не е престирали трудовата си сила до края на горния период, тъй-като от 11.XII.2019 г. същият е престанал самоволно да не се явява на работа. Следователно времето, през което Д. е работил на посочената длъжност е от 10.V.2019 г. до 10.XII.2019 г. За този период от реално престиране на работна сила нему се дължи и уговореното трудово възнаграждение от страна на работодателя. Следва да се посочи, че претенцията е заявена за изплатване на това възнаграждение като основна сума, без начисления за стаж и професионален опит. Съобразно

доказателствата по делото се налага извода,че въззивникът не е изплатил договореното трудово възнаграждение на Д.,като няма данни това да се е осъществило по някои от надлежните начини ,предписани от чл.270 ал.ІІІ от КТ,които са и форма за доказване.В тази насока първата инстанция излага подробни правни изводи,които настоящия състав изцяло споделя и няма нужда да преповтаря.Законосъобразно РС-Хасково е извел и дължимия размер на осъдителната претенция по чл.128 т.2 от КТ,адекватен на периода,през който Д. действително е работил при работодателя и обоснован с уговорената възнаграждение и заключението на вещото лице-3 986.32 лева брутен размер,както е предявен и самият иск.В тази насока е постоянната съдебна практика-че се присъжда брутен размер на трудовото възнаграждение,ако така е заявен.В случая ищецът е претендирал сумата от 4 760 лева,отговаряща на общия брутен размер на трудовото му възнаграждение за периода на иска.По силата на чл.272 ал.І т.3 4 т.4 от КТ работодателят има задължение, предвидено в чл.42 ал.ІV от ЗДДФЛ и задължение, предвидено в чл.6 от КСО да удържа дължимите от работника или служителя данъци и осигурителни вноски. Тези удръжки работодателят е задължен да направи и без съгласието на работника или служителя, поради което е прието, задължението му към последния е в размер на остатъка от чистата сума за получаване.Следователно и при постановяване за изплащане на brutния размер на трудовото възнаграждение като обезщетение,респ. като неизплатена такова,работникът или служителят не може да получи частта от brutното трудово възнаграждение, представляваща дължимите от него данък върху общия доход и осигурителни вноски,поради императивността на посочените норми от фискално естество. Това е така и в случая, когато се присъжда brutното трудово възнаграждение, тъй като данъкът и осигурителните вноски са публични държавни вземания-чл.162 ал.ІІ т.1 от ДОПК. Ето защо може да се присъди brutното трудово възнаграждение или остатъка от чистата сума за получаване след приспадане на дължимия данък и обществени осигуровки, като в решението на съда следва да е ясно дали се присъжда brutното трудово възнаграждение или се присъжда остатъкът след приспадане от brutното трудово възнаграждение на дължимия данък върху общия доход и осигурителните вноски.

Осъдителния иск с правно основание чл.128 т.2 от КТ предявен от ищеца против ответника е правилно квалифициран от съда и е уважен в

размер адекватен на представените доказателства-3 986,32 лева, включваща дължимо и неизплатено брутно трудово възнаграждение за периода 10.05.2019 г. - 10.12.2019 г., в т.ч. за м.05.2019 г. - 420 лв., за месеците 06., 07., 08., 09., 10. и 11.2019 г. - сумите от по 560 лв., и за м.12.2019 г. - 206,32 лв.,ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска 21.ІІ.2020 г. до окончателното изплащане,като се отхвърля за горницата над тази сума до пълния му предявен размер от 4 760 лв.Поради това и представената въззивна жалба в тази си част е неоснователна.

Съобразно представените по делото доказателства се извежда,че работодателят действително е изплатил на Д. сумата от 3 367.76 лева по протокол от 18.06.2019 г. - сумата от 325,91 лв. и по останалите 7 протокола от дати 08.07.2019 г, 01.08.2019 г, 26.08.2019 г., 10.10.2019 г, 22.10.2019 г., 18.11.2019 г. и 18.12.2019 г. - сумите от по 434,55 лв. в рамките на трудовото им правоотношение.В тази насока отговорите на Д. по реда на чл.176 от ГПК и приетата пред първата инстанция експертиза.Така заявените суми,обект на насрещния иск от страна на работодателя,съставляват командировки предвид осъществяваните върамките на трудовото правоотношение международни превози от страна на Д..Тези суми са предавани от работодателя на същия именно за изпълнение на трудовите му функции по осъществяване на **** на МПС.Исковата сума се вмести и е по-малка от възможните суми,изчислими на основание чл.31 ал.І от Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина и приложение №3 т.1 към нея,изведени от вещото лице пред РС-Хасково,доколкото няма изричен акт на работодателя в тази насока.Следва да се посочи и че Д. е осъществявал престирането на работната си сила като **** МПС в чужбина добросъвестно съобразно чл.8 ал.І от КТ.Тази хипотеза извежда една оборима презумпция-ал.І І на текста,която обаче работодателят в хода на процеса не е оборил.Следователно Д. е действал добросъвестно и при получаване на въпросните суми,обект на насрещния иск,тъй-като същите очевидно са обезпечавали изпълнението на трудовите му функции и за което са били изплатени от страна на работодателя.Ето защо тези суми са получени с правно основание,добросъвестно,в рамките на трудовите функции на Д.,поради което същият не дължи тяхното връщане.Същите съставляват е негово субективно право при осъществяване на трудовите си задължения по процесния трудов

договор и негово естество. Поради това не се и извежда соченото неоснователно обогатяване, заявено като насрещен осъдителен иск по чл. 55 от ЗЗД от страна на работодателя, който правилно РС-Хасково отхвърля. Въззивната жалба и в тази си част поради това остава неоснователна. Следва да се отбележи, че при осъществяване на *** на МПС винаги се дължат предвидените в Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина суми, тъй-като същите обезпечават осъществяването на престоирането на работната сила и са нормативно изведено задължение на работодателя. Този нормативен акт е специален по отношение на Наредбата за командировките с страната, поради което и **** на МПС в чужбина са винаги в режима на командироване.

В тази насока и като цяло първоинстанционното решение е правилно и законосъобразно в обжалваната си част, поради което следва да се потвърди като въззивния съд препраща и към относимите към този резултат негови мотиви на основание чл. 272 от ГПК, които са адекватен отговор на доказателствата по делото и точно приложение на закона

Ще следва с оглед изхода от производството и на основание чл. 78 от ГПК въззивникът да заплати на въззиваемият сумата от 800 лв. разноски пред въззивния съд за процесуално представителство и правна помощ..

Водим от изложеното и на основание чл. 271 и чл. 280 ал. III от ГПК Окръжен съд-Хасково

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №260124/25. II. 2021 г. постановено по гражданско дело №466/2020 г. на Районен съд-Хасково.

ОСЪЖДА ЕТ „В. ГВ - В. В.", ****, седалище и адрес на управление в ****, представляван от В. Г. В. да заплати на Д. П. Д. ,ЕГН ***** от **** сумата 800 лева разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____